

Hogy mi történt a fagyöngy alatt?

Karácsonyra a szívemet

virgin bergh

Virgin Bergh – Karácsonyra a szívemet

©Virgin Bergh 2021

Szerkesztő: Heniko Sakka

Borító: Melinda Bald

Kép forrása: Shutterstock

Minden jog fenntartva!

Book Dreams Kiadó

info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreamskiado.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

ISBN 9789635860647

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható!

Virgin Bergh

Karácsonyra a szívemet

A mustársárga színű, fekete pöttyös bögréjét óvatosan visszatette a helyére. Próbaidőszaka közben már megesett nem egy alkalommal, hogy véletlenül kilötytentyette a kávé az íróasztalán heverő papírokra. Igaz, most csak egy utolsó korty árválkodott az alján, mégis szeretne volna elkerülni, hogy a keze remegésének köszönhetően újra megismételje ezt az amatőr hibát. Csak a következő telefonhívás járt a fejében, mert végre elhatározta magát, és ez volt az igazi oka a gyomrát feszítő görcsnek is. A hatalmas, egész falat uraló ablakban megpillantotta önmagát. Szembe kellett néznie azzal a szomorú, fájdalmas arckifejezéssel, ami megjelent vonásain és gondterhelte tette már maga a látvány is. Nincs mit szépíteni, egy gyáva nyúl volt. Megint a könnyebbik utat készült választani. Pedig hányszor mantrázta már, győzködte önmagát, hogy tennie kellene valami nagy dolgot, valami teljesen váratlant. Huszonkilenc évesen bőven elérkezett az idő, hogy kilépjen a jelenlegi komfortzónájából, ami két alappilléren nyugodott: otthon és iroda. A hétköznapi egyhangúságát semmi sem törhette meg. Igaz, egy-két munkatárs arcát fel tudta idézni, akik érdeklődést színlelve léptek oda hozzá a kávészünetben, de később többnyire csak egy-egy orr alatt elmormogott reggeli köszönésre futotta tőlük. Amikor rájöttek, nem tudnak belőle semmilyen új szaftos pletykát kiszedni, akkor hamar faképnél hagyták és mosolyogva fordultak máshoz. Túl sok ilyen eset után rájött, jobb ez így. Szilveszterre a cég egy újabb, szokásos nagyszabású összejövetelt szervezett, e-mailben már ki is küldték minden dolgozónak a meghívót. Hannah nem szívesen gondolt bele, hogy a vezérigazgató titkárnőjeként muszáj lesz jelen lennie. Megunta a szívlelt kedvességet, és sajnos tapasztalatai szerint, munkatársai körében egyetlen pletyka sem maradhatott kibeszéletlenül, titok sem felderítetlenül. Mr. Goldham titkárnőjének lenni nagy kiváltságnak számított. A magas terhelhetőségen és elhivatottságon túl, igazán megbízhatónak kellett lennie. Felvételét követően többször is megfordult a fejében, miért pont ő nyerte el a vezérigazgató tetszését, majd rájött, a szürkeségével párosuló szófukarsága és nagy teherbírása minden tűzről pattant, nagy gyakoralattal rendelkező versenytársát háttérbe szorította. Főnöke pont egy olyan titkárnőt akar, aki képes tartani a száját, miközben úgy vegyül el a társaságban és gyűjti be a fontos információkat, hogy a többiek észre sem veszik. Igazság szerint Hannah a legszívesebben kimaradt volna mindebből. Minden idejét kitöltötte a munkája, ahol sikeresnek érezte magát, ellenben a társasági összejöveteleken világegyetében ügyetlenül mozgott. Halkan felsóhajtott. Megint készült fejbűbig elmerülni a szokásos önsajnáltatásban. Újabb nyomós érv, ami a mai meghívás ellen szólt. Pillantása a papírhalmon nyugvó mobilkészülékre esett. Margaret biztosan nem fog örülni a hírnék. Egy utcában laktak, és minden szerdán és pénteken megejtették a szokásos „véletlen” egymásba botlásukat a sarki éjjel-nappaliban, ahol történetesen a kedvenc csokiját szerezte be. Szomorúság fogta el. Ha nem megy el ma este, akkor muszáj lesz kerülnie a nőt, mert számíthat rá, hogy az elmaradást személyesen is számonkéri majd. Margaret természetgyógyászattal foglalkozott, de szabadidejében minden másra is jutott ideje. Hobbiszakácsnak nevezte magát, állatokat fogadott be, menhelyeken önkénteskedett, és az utóbbi időben egyre büszkébben – és a

legnagyobb sajnálatára ugyanolyan hosszasan – mesélt arról, hogy elsjátította a kártya és a tenyérjósást is. Néhány alkalommal megkísérelte áthívni magához, hogy a jövőjéről tájékoztassa, és Hannah olyankor igyekezett a tőle telhető legnagyobb kedvességgel elutasítani. Igazán nem hiányzott egy nevetségesen klisés monológ arról, hogy élete szerelme a közelben van, csak a kezét kell kinyújtania érte. Vagy... talán az igazságot ennél jóval fájóbb lett volna hallani. Elképzelte, ahogy Margaret szemöldökei gondterheltségében összeugranak, és próbálja elkerülni a pillantását, időt nyerni, míg végül elkerülhetetlenül megossza vele: nincs remény. És minden időhúzás jobb annál, mintsem hogy kiderüljön, valóban így van, és nem álmodozhat tovább. Ha az utolsó szikra is elhalna, akkor teljes sötétség borulna a szívére. És ezt mégis ki akarná? Sötét szívvel élni nem lehet.

Egy autó dudája behallatszódott az utcáról. Még ilyen késő délután is élettől pezsgett a város. Pedig a reggel óta tartó szüntelen hóesés, a jeges utak és a sötétség jóval korábbi órákban való érkezése mind-mind ellene szólt, az emberek mégsem adták fel. Egy váratlan gondolat jutott az eszébe: talán neki sem kéne. Sosem kedvelte a kockázatot, azonban a ma este jelenthetné a kivételt, és egyben felkészülhetne a szilveszteri céges összejövetelre is. Különböen Margaret biztosan megharagudna rá, és bármilyen hóbertos nőszemélynek is tartotta, nem lett volna szíve megbántani. Másrészt, sajnálatosan egy kezén meg tudta számolni, hány olyan ismerőssel rendelkezett, aki őszintén érdeklődött hogyléte felől.

– Hannah! Azt hittem, már rég hazamentél – érkezett egy halk női hang az ajtó irányából. Ahogy megfordult a székével, kolléganője azonnal elkapta a tekintetét. Valamiért már nem azt a világoskék blézert viselte, amiben reggel érkezett, hanem egy igencsak testhez simuló, strassz kövekkel kirakott, piros miniruhát.

– Nem, még volt bent pár elintéznivalóm. De lassan valóban indulok – mosolyodott el kedvesen. – Hova készülsz? Szuperül nézel ki – mérte fel újra az előtte állót, és vágyakozás telien felsóhajtott. Irigyelte a másikat, mert képes volt kikapcsolódni, és egy pillanatot sem fecsérealt arra, hogy kételkedjen saját szépségében.

– Hát, köszönöm. Craig hívott el valahova, de nem is olyan fontos – csuklott el a hangja. Ideges fejrázása, gyors kihátrálása gyanút keltett a lányban.

– Segíthetek valamiben?

– Nem, nem fontos. Már megyek is! Szia! – intett felé, és ahogy érkezett, olyan gyorsan tűnt is el az ajtó mögött. Hannah nem tudta megállni, helyéről felpattanva, futólépésben, mégis csendben, egy macska ruganyosságával sietett az ajtóhoz. Fejét kidugva, a folyosó végén pillantotta meg a többieket. Craig kicsit sem visszafogottan kérte számon kolléganőjét.

– És, ha bent volt? Csak nem gondolod, hogy azt a kis molylepkét is elhívjuk majd magunkkal sörözni?

– Hol van a dugóhúzó? Nem találtad meg? – csatlakozott hozzájuk a marketing osztály vezetőjének titkárnője is.

– Nem. Képzeld, Eva meg akarta hívni azt a kis libát. Mintha Hannah el tudná engedni magát bármikor. Állandóan morog valamiért és úgy

viselkedik, mint egy stréber – fűjtatott Craig.

– Most miért kell így beszélned róla? – rivallt rá fojtott hangon Eva. – Még meghallja...

– Gondolhatod, mennyire érdekel.

– Akkor? Hogyan fogjuk felbontani a bort? – nézett hol egyikre, hol másokra a közöttük álló titkárnő.

– Menjünk le a konyhába, hátha lesz a szekrényben – válaszolta, aztán újra Craigre pillantott. – Nem értem, miért kellett ragaszkodnod ahhoz, hogy Mr. Goldham minibárjából hozzuk el a dugóhúzót...

– Egy ilyen drága bor a legjobbat érdemli, a vezérigazgató amúgy sem használja.

– Gyertek már, Craig! – kiabáltak a többiek a folyosó végén, miközben Hannah a küszöbön állva hallotta minden szavukat. Ha egy kicsit előre lép, meglátták volna. És ez az egy igazság leírta az egész életét. Hátrált egyet. Amikor újra visszahúzódott az irodájába és csüggedten megfordult, pillantása találkozott a tükörképével. Tényleg nem volt benne semmi rendkívüli. Szög egyenes, vállig érő, barna haja, fekete keretes szemüvege, sötét ruhája pont azt a visszafogott, egyszerű titkárnőt takarta, akire a felettesének szüksége volt. Lemondóan megcsóválta a fejét. Biztonságosabb a csigaház.

A telefonvonal végén két csörgés után a már jól ismert vidám hang jelentkezett.

– Édesem! De jó, hogy hívsz! Épp azon gondolkoztam, vajon mennyire szereted a puncsot, vagy inkább megkóstolnál egy pohárnyi whiskyt most kivételesen? Tudom, nem vagy nagy ivó, de legutóbb, amikor sörös dobozzal a kezében láttalak...

– Margaret – szólt rá finoman, és nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon. A nő mindig is annyira figyelmes volt vele, igyekezett a kedvében járni, láthatóan jó ismerősének tartotta őt, és ezt szerette volna egy igazi, jó barátnő szintjére emelni. Mi lett volna, ha elmondja neki, csak azért láthatta sörös dobozzal, mert épp ki akarta dobni a legközelebbi kukába az utca kövén ide-oda gördülő szemetet? Valaki eldobta, és ezt bizony orvosolni kellett.

– Tudom-tudom. Már megint lyukat beszélek a hasadba, de megértheted igazán, drágám. Jó vendéglátó akarok lenni, és ha már látásról van szó...

– Margaret...

– Ezt még hadd mondjam el, kérlek. Tudod, mi fontosabb a szemünk fényénél? A szívünk fénye. Pont ma jutott eszembe, hogy ezt meg kell osztanom veled, mert akkor talán te is rájössz, hogy nem olyan borzasztó dolog megnyitni a szíved mások előtt. És van egy olyan megérzésem, hogy számodra nagyon jól fog alakulni a ma este. Feltéve, ha eljössz hozzám. – Torka kiszáradt, muszáj volt nyelnie egyet. Hát, akkor most jött el a pillanat, hogy elmondja a szomszédjának a telefonhívása okát.

– Tudod, hogy nem nekem valóak ezek az összejövetelek – kezdett volna bele, de Margaret máris a szavába vágott.

– Ó, édes drágám! Te le akartad mondani! – A megrovás annyira szeretetteljes és anyáskodó volt, hogy ő is azonnal durcás hangnemre váltott. Margaret miért hiszi mindig azt, hogy mindent jobban és előre tud?

– Jelenleg is azon vagyok, hogy lemondjam, mert...

- Ott kuksolsz most is a sötét, rideg irodában, mint ázott galamb a dúcon.

- Történetesen teljesen száraz vagyok, szóval ebben most nincs igazad!

- De a többiben ugye igen? - A szórakozás megvillant a nő hangjában. Össze kellett préselnie ajkait, nehogy a következő pillanatban sértetten visszavágjon.

- Tovább bent kell maradnom, még rengeteg papírmunka vár rám és...

- Bla-bla. Tudod, kis drágám ez mind csak fecsegés. Közben az ablakon túl ott vár rád az élet.

- Ne untass, kérlek a semmirevaló bölcsességeiddel - szólt vissza flegma stílusban, de ismerőse fel sem vette.

- Tudod te is, hogy így van. Viszont nemsokára itt a Karácsony, és kicsit ünnepegni szeretnék. Találkozni azokkal az emberekkel, akik fontosak nekem. Hát, lenne szíved ezt megtagadni tőlem? - tette fel a kérdést olyan tündérien, hogy erősebben rá kellett markolnia a telefonra idegességében. Margaret pontosan tudta mivel fegyverezze le. - Csak röpké tíz percre - búgta. - Vagy fél órára, ahogy te érzed, édes szívem. - Újra eszébe jutott az előző gondolatmenete a sötét szívről. Ha mindenkitől elzárkózik, akkor a végén senkije sem marad. Nem fogják többé hívni, eszükbe sem jut majd. Elfelejtik őt végleg.

- Rendben, benézek hozzád. Talán fél órára - vont egyet a vállán kellő nemtörődomséggel, pedig a nő nem is láthatta.

- Ez a beszéd, drágám! Pezsgőt fogunk bontani, ha eljössz! - nevetett fel vidáman.

- Szerintem megfelel egy finom, gyümölcsös tea is - dünnyögte a telefonba. Később mégsem tudta elrejtteni azt az édes mosolyt, ami megjelent az arcán.

A keze szinte teljesen jéggé fagyott, úgy kellett tenyereit egymáshoz dörzsölnie, hogy felmelegítse őket. Felcsöngetett, majd a kaputelefon olyan erős zajt adott ki, hogy muszáj volt távolabb lépnie a bejárattól. Bent már javában folyhatott a buli, és az emberek hangos beszéde, a hangszórókból szüntelenül áradó zene keveréke teljesen elnyomta Margaret hangját. Végül egy sípszó jelezte, hogy az ajtó kinyílt, ő pedig sietve a lift felé vehette az irányt. Izgatottsága egészen addig tartott, amíg a szerkezet fel nem ért a hetedik emeletre. A folyosó laminált padlójára lépve egy pillanatra megtorpant, gyomra összeszűkülte és a legszívesebben azonnal visszafordult volna. Talán kimenthette mégis magát valahogy. Mondhatná, hogy elesett a járdán, kificamította a bokáját. Bár akkor ez a kedves, csupa szív nő biztosan megkísérelné meglátogatni. Vajon elég lenne fáslival körbetekerni a „sérült” végtagot, vagy gipszet készíttetni mégiscsak kifizetődőbb és meggyőzőbb? Halkan elkáromkodta magát. Észre sem vette, hogy a hetedik emeleten, a lift ajtótól alig két méterre a falnak dőlve egy férfi várakozott.

- Elnézést - suttogta megszeppenten, és nyomban érezte, ahogy fülig pirul. Körbetekintett, majd rájött, hogy az idegen pont Margaret lakásának ajtaja mellett cövekelt le. Fekete, fél hosszú szövetkabátot viselt, vélhetően az egyik drágábbik fajtából. Nem gombolta be, így láthatóvá vált a sötétszürke, puha kardigán és a fekete nadrág is. Lábain fekete bőr bokacsizma. Mint, aki történetesen egy katalógusból lépett ki. A férfi

szempillája sem rebbent, miközben Hannah elindult felé. Később jött rá, hogy mobilját a füléhez tartva hallgatja a vonal végén folyamatosan beszélő felet. Halvány csalódottság szúrt a szívébe. Nem egyedi eset, sőt elég ismerős volt a számára. Hányszor előfordult már, hogy hozzá sem szóltak, figyelemre sem méltatták. Talán pont ezért is volt szüksége az életében olyan kedves és bátorító emberekre, mint Margaret. Tekintetét lesütve kerülte ki a férfit, majd a lakás ajtajához érve, kopogtatás nélkül belépett. Bent valóban olyan hangzavar fogadta, mint amire számított. Margaret kis ünnepek előtti összejövedele igazán sok embert takart. Bárhová is nézett, mindenhol idegen arcokkal találkozott, az egyetlen fogódzkodót most valóban az ismerőse jelentette.

- Drágám, de jó, hogy ideértél. Nagyszerű, hogy itt vagy! Gyere! - ragadta máris kézen és ellentmondást nem tűrve a tömegbe húzta. Szeretett volna tiltakozni, de legalábbis megjegyezni, hogy a vastag bélésű dzsekijében úgy érzi, menten megfullad és rettentő hőség tört rá. Vagy ez talán a pánik előhírnöke volt?

- Igazán nem kell - motyogta, de a hangos zenétől Margaret meg sem hallotta szavait. Miközben utat tört maguknak, legalább tíz embernek odaköszönt, intézett hozzájuk egy-egy kedves, olykor csipkelődő megjegyzést. Áradt belőle az élet szeretete, és ez egy magányos és szörnyen introvertált ember számára igencsak frusztráló tudott lenni. Mégis, valamilyen oknál fogva örült neki, ahogy a nő szorosan fogja a kezét és magabiztosan lépked előre.

- Na, mesélj! Milyen napod volt ma? - hadarta izgatottan csillogó szemekkel, amikor végre kikötöttek a konyhában. El sem tudta képzelni, hogyan fért el abban a csöpp kis lakásban legalább hatvan ember, de ami a lényeg, hogy jelenleg csak nyolcan tartózkodtak körülöttük. És abból hatan csak nyávigogni tudtak.

- Semmi említésre méltó - sóhajtotta, mire Margaret szokásához híven helytelenítően megcsóválta a fejét. Hannah el sem tudta képzelni, hogyan találhatott a nő mindennapra valami új, izgalmas hobbit, eszmét magának. Aztán a következő pillanatban már le is hajolt, hogy gyorsan az ölébe kapja az egyik macskát.

- Erdemes lenne befogadnod egy állatot. Ha van, aki hazavár, akiről gondoskodhatsz, akkor megnyugszik a lelked és talán kicsit ki is zökkent a napi mókuserékből. Őt két hete találtam az egyik sikátorban. Isten tudja, mióta kóborolt már szegénykém - dörgölte állát az állat szőrös fejének, majd nyomott rá egy puszit is.

- Van neve is? - igyekezett érdeklődni. Befelé forduló emberként sokszor küzdött azzal, hogyan nyisson mások felé, ám abban a pillanatban erőt kellett vennie magán. Hiszen Margaret állt előtte, a szivárvány összes színében pompázó térdig érő taft ruhakölteményben, nyakában egy arany-fehér gömbökből álló lánc lógott, és jelenleg az oroszlán sörényére hasonlító szőke, göndör frizuráját egy vastag, arany pánttal igyekezte megrendszabályozni. Ő volt aznap este a házigazda, nem mellesleg jó ismerős és védőpajzs is egyben.

- Igen - bólintott rá egy fültől-fülig érő mosollyal. Tekintetével közben pásztázta a nappaliban kialakult tömeget vendége válla fölött. - Lexington! - kiáltott fel váratlanul, és azzal a lendülettel a macska puha, szőrös testét

a lány kezébe nyomta. – Vigyázz rá egy kicsit! Mindjárt visszajövök és elmesélem mire gondoltam. – Igaz, utóbbi nem túl sok jóval kecsegtetett, de miközben Margaretre várt, ha kellett, ha nem egyre gondoskodóbban fogta mellkasához a doromboló állatot.

– Te tényleg nagyon aranyos vagy – simogatta gyengéden. – Megértem, hogy Margaret befogadott téged. Ki tudna neked ellenállni – babusgatta. A dzsekijét még mindig nem vetette le, de a cipzárt lehúзва már jóval több levegőhöz jutott. Kezdeti idegessége kezdett lassan elmúlni a pánikkal együtt. – Lehetnél a védőpajzsom, ha már Margaret így itt hagyott bennünket – kémlelt körbe a kicsi konyhában, közben még két macska a lábához dörgölőzött. Mosolyogva tekintett le rájuk. Végül mégis egy kellemes kis társaságban kötött ki. A konyhapulton pár darab, többségében már felbontott alkoholos üveg sorakozott. Amíg egyik kezével a macskát tartotta, addig a másikkal egyenként felemelte őket, hogy elolvashassa a címkéjüket. Újdonsült, szőrös barátja eközben eldöntötte, hogy csak azért is feljebb mászik a vállához. – Na-na, lassan! – próbálta kezével megfékezni az állatot, amikor egy mély férfihang érkezett közvetlenül mögüle.

– Elnézést! – Csodálkozva fordult meg. Már kellőképpen feloldódni látszott abban a teljesen idegen környezetben, amikor a férfinak felismerte azt az idegent, aki a folyosón a falnak dőlve várakozott. *Ó, igen.* Aki figyelemre sem méltatta. Nehezebbre esett mosolyt erőltetni az arcára. – Marge azt mondta, itt találom dugóhúzó. – Hangja mély volt, bársonyos és forró hullámokat keltett a gerince mentén, ám a pillantása egészen mást sugallt. Hidegsége vetekedett kint a járdára fagyott csúszós jégréteggel. *Ha szükség lenne jégkockára, akkor biztos neki szólnak,* jutott a lány eszébe, és ettől az ártalmatlan gonoszságtól hirtelen jobb lett a kedve. Ez a férfi sem tökéletes, neki is ugyanúgy lehetnek hiányosságai, küzdelmei az életben. – Az egyik szekrényben lehet – tette hozzá, a lány szórakozott arckifejezését látva. – A dugóhúzó.

– Ja, igen. Persze, mindjárt megnézzük Lexingtonnal.

– Tessék?

– A cicával.

– A cicával? – kérdezett vissza a férfi. Annnyira nagy zaj mégsem lehetett és közel is álltak egymáshoz. Hallhatta minden szavát, mégsem értette. *Talán csak túl fáradt, vagy egy kissé zakkant,* gondolta Hannah, miközben elkezdett kutatni a legfelső fiókban. A macska közben a vállába igyekezett mélyeszteni a körmeit, de hiába próbált feljebb mászni, a dzseki csuszamlós anyaga nem engedte.

– A fenébe! Ez így nem fog menni – morogta az orra alatt, majd hirtelen megfordult és egy gyors pillantást váltva a férfival a kezébe nyomta a macskát. – Vigyázzon addig rá! Margaret rám bízta, és Lexington nagyon bújós tud lenni, ha türelmes hozzá. – A férfi meghökkenet képet vágott, majd a következő pillanatban ajka megrándult az elfojtott nevetéstől.

– Valóban? – vonta fel a szemöldökét.

– Igen. Nagyon finoman kell simogatnia, és akkor nem fog ficánkolni, a karjaiban marad és dorombolni kezd – okította türelmes hangon és vissza is fordult a szekrényhez.

– Nahát, én pedig azt hittem, hogy akkor kezd el ficánkolni, amikor sok simogatást kap – szólt derűsen a macska szemébe pillantva, és valóban

halkan felnevetett. Hannah háttal állva kutatni kezdett a második fiókban, aztán a harmadikban, végül lemondó sóhajt hallatva fordult vissza a férjéhez.

- Sajnálom, de nem találom sehol. Talán valaki már elvitte, körül kellene nézni a lakásban - adott bőszen tippeket az idegennek, aztán két kezét kinyújtotta a macska felé. Ám a férfi mintha észre sem vette volna a jelzést.

- Talán együtt megkereshetnénk. Segíthetne nekem - küldött felé egy mosolyt, és a sötét szempárjában valami váratlanul felvillant. Egy árnyalatnyi öröm, érdeklődés. Vajon minek szólt ez? Hannah ajkai csodálkozva elnyíltak, épp válaszolni akart, amikor Margaret megjelent a csöpp konyhában.

- Lexington! Mióta kereslek már! - robogott be közéjük, majd ahogy előbb a lány, úgy ő is a macska felé nyúlt, és sikeresen ki is emelte a férfi karjai közül.

- Végig mellettem volt - jegyezte meg kedvesen Hannah. Margaret gyanakvóan összehúzta a szemét, és ugyanolyan furcsa, kissé értetlen pillantást küldött felé, mint nem is olyan rég a férfi. Aztán egy nagyobb levegővétellel, újabb heves szóáradatba kezdett.

- Úgy fog elfogyni azaz isteni puncs, hogy egyikőtök sem kóstolja meg! De hát beszélhetek én, úgyse hallgattok rám!

- Ha szeretnéd - kezdett volna bele csendesen a lány, mire a férfitől érkezett egy megrovó pillantás.

- Nem kellene másokra erőltetned az elképzeléseidet. Egyes emberek olyanok, amilyenek és nem fognak változni. A kedvedért másnak mutathatják magukat és megkóstolhatják az idióta puncsodat, de...

- Hé! Lehetne kissé udvariasabb, ha már a házigazdával beszél - lökte meg kezével oldalról a karját Hannah. - Szívesen megkóstolom a puncsodat, Margaret - küldött egy mosolyt a nő felé, aztán kettőjük között kiosonva elhagyta a konyhát. A férfira egyetlen pillantást sem vetett.

A vendégszobában gyorsan kibújt a kabátból, majd megigazította magán a térd fölé érő sötétszürke, pamut ruháját. Kényelmes volt és visszafogott. Erre a biztonságra volt most szüksége. Nem sokkal később már a puncsból mért magának egy papír pohárba.

- Örülök, hogy mégis eljöttél drágám - állt meg közvetlenül mellette Margaret. - Tudom, hogy ez nem volt könnyű neked, és most ez a találkozás Lexingtonnal - sóhajtott fel. - És hidd el, még így is alapvetően jó hangulatában kaptad el.

- Jaj, ne viccelj! Örülök, hogy segíthettem. Ami azt illeti, egészen aranyos volt és cuki - kortyolt egyet a poharából. *Huh, Margaret egyáltalán nem sajnálta belőle a rumot.*

- Cuki? - kerekedtek el a nő szemei.

- Ühüm - nyalta meg az ajkait, mire Margaret szemöldökei egyenesen a homlokába szöktek.

- Hát, ez lehet az utolsó dolog, ami eszükbe jut az embereknek róla - jegyezte meg, mire a lány megvonta a vállát. A cica valóban cuki volt, sőt biztosan aranyosabb, mint az idegen férfi, aki az előbb megszólította. Sikerült teljesen összezavarnia. Hiába nem akart rá gondolni, mégis őt kezdte el keresni mindenhol a tekintetével, miután kilépett a szobából. Próbált fesztelenül viselkedni a jelenlétében, pedig legbelül azt kívánta,

bárcsak jobban megismerhetnék egymást. Meglepődött, hogy a férfi is mutatna erre vonatkozóan hajlandóságot, és még az sem lenne gond, ha kicsit zakkant és lassan kapcsol. Senki sem tökéletes. Magas termet, széles vállak, sötét haj, borostás arcél. Mégis melyik nőnek ne lett volna az esete? Azonban a legnagyobb fegyvere az a sötét, megfejthetetlen pillantás volt, amellyel fel tudta mérni őt. Megköszörülte a torkát.

- Te nem iszol? - emelte poharát Margaret felé.

- Most nem, drágám. Valami fontosat szeretnék elmondani neked. A jövőddel kapcsolatos - emelte fel mutatóujját, mire a lány fújtatott egyet.

- Hú-ha.

- Kérlek, ne kezd megint, ez a túlzott borúlátás árt a szépségednek - csipkedte meg arcát Margaret megrován.

- Jól van. Akkor viszont iszol még egyet... Ha nem kettőt - mért újabb adag puncsot a poharába.

- Találtam neked valakit - vágott máris a közepébe, de ez sem jelentett meglepetést, ha Margaretről volt szó. Nem szeretett kertetelni. Vele szemben álló vendége szempillája sem rebbent, egy újabb korty italt küzdött le a torkán, idegességét palástolva. - Független, okos és talpig úriember. Biztosan tetszeni fog neked, sőt azaz érzésem el leszél tőle ragadtatva - csapta össze tenyereit izgatottságában. A lány alig bírta megállni, hogy fel ne tegye neki a kérdést, Margaret látta -e már őt eddig egyetlen egyszer is elragadtatva? Még önmagának is igazi fejtörést okozott felidézni egy ilyen pillanatot. - Már meséltem neki rólad, szeretne téged megismerni. Meghívtam őt is, és...

- Ho-hó! Lassíts! - emelte fel tüntetőleg a szabad kezét, közben az italt is majdnem félrenyelte. - Mégis miből gondolod, hogy meg akarok ismerkedni bárkivel is?

- Drágám. A kártyák világosan azt mutatták, hogy ma találkozol az igazival, aki utána hosszú évekig melletted lesz.

- Miért? Utána máshol lesz dolga? - vonta fel egyik szemöldökét, mire Margaret nevetésben tört ki.

- Látod, tudsz te humoros is lenni. Hamar meg fogjátok kedvelni egymást.

- Margaret, kérlek, ne játszadozz velem. Tudod, hogy csak azért fogadtam el a meghívásod, mert nem akartam bunkónak tűnni. Hidd el, nekem tökéletesen megfelel a jelenlegi saját kis unalmas életem.

- Na, ez az, amiben nincs igazad. Önmagadnak is hazudsz - bökte meg mutatóujjával a lány vállát. Eszébe juttatta az irodájában történeteket. Keserű lett a szájíze, ha visszagondolt rá. A munkatársai nem szívesen hívják el magukkal, nem kedvelik, és biztosan nem tartják humorosnak sem. - Azért jöttél el, mert valami újdonságra vágytál és bátor akartál lenni. És ez egy hatalmas lépés, drágám. A kártyák is megüzenték nekem...

- Hagyd békén azokat a kártyákat. Esküszöm, hazamegyek, ha ezt folytatod! Nem akarok változtatni semmin! - tört ki mégis. A megfutamodás volt mindig is az első számú járható út a számára.

- Mégis puncsot iszol, pedig azt mondtad nem is szeretted.

- Csak kedves akartam lenni - tette le sértődötten a poharat a kezéből az asztalra.

- Csak egy rövid találkozás - duruzsolta közelebb hajolva Margaret. -

Csak ismerkedj meg vele, és meglátod, hogy ő lesz számodra a tökéletes.

- Mintha létezne tökéletes ember. Mindenkinek van valami kis zizije, amit a másik elvisel vagy nevet rajta, legrosszabb esetben annyira zavarja, hogy azonnal faképnél hagyja miatta.

- Látom még a puncsnak sem sikerült legyűrnie azt az átkozott borúlátásodat - zsörtölődött a másik.

- Mert nekem az a zizim.

- Rendben, csak maradj itt a ziziddel együtt, amíg megkeresem neked Craig-et.

Ó, ne! Te jó Isten! Ugye, nem? *Ennyire nem lehet kicsi a világ*, futott végig azonnal a hideg borzongás a hátán. Meg kellett kapaszkodnia az asztal sarkában, hogy elkerülje az összeesést. Máris kattogni kezdett az agya, hogyan tudna a lakásból, de főleg ebből a szorult helyzetből szabadulni.

- Üdv! - állt meg akkor mellette valaki, és amikor oldalra fordult, váratlan megkönnyebbülés öntötte el a testét. *Á, csak a dugóhúzás pasas.*

- Üdv! - bólintott felé, közben riadt tekintete a lakás egyetlen kijárata és az előtte hullámozó tömeg között cikázott. Margaret nemsokára visszaér. - Megtaláltad már, amit kerestél? - vetette oda az idegennek, úgy hogy rá sem pillantott.

- Tessék? - lépett közelebb a férfi. Forró lehelete a lány arcát érte, és hirtelen erős, fűszeres arcszesz illata kúszott az orrába. Szempillája megrebbent. Talán az előbb elfogyasztott puncs, talán a férfi visszafogott, kellemes, és igazán nem sok vizet zavaró társasága tette, de mintha újra nyugalom szállta volna meg. Csodálkozva emelte tekintetét a felé magasodó idegenre. - Túl hangos a zene, nem értettem - magyarázta már jóval hangosabban egy kedves mosollyal szája szegletében.

- A dugóhúzót. - Le sem vette a pillantását Hannah ajkáról, ahogy az formázta a szavakat.

- Még nem. Nélküled nem akartam elindulni.

- Nem? - csodálkozott el.

- Hogy elvörösödtél - lett máris szélesebb az idegen mosolya. Meg kellett állapítania, így sokkal jobban nézett ki. Vonzóbbnak, életerősnek tűnt, aki képes lenne szembenézni bármilyen akadállyal.

- Csak a puncs teszi - magyarázkodott máris.

- Akkor tennem kellene róla, hogy legközelebb ez az én hatásom számlájára legyen írható?

- Tessék? - kérdezte akadozva, felragyogó szemekkel.

- Mi lenne, ha inkább kimennénk az erkélyre, és ott folytatnánk tovább ezt a beszélgetést? Ha távolabb kerülsz a puncsos táltól, akkor talán hamarabb kitisztul a fejed.

- Tisztán látok így is, csak kicsit melegem van és túl nagy a tömeg - magyarázta volna, mégis eközben a férfi kezébe csúsztak ujjai, és hagyta, hogy a másik utat törjön a tömegben. Az erkély ajtó pont akkor nyílt, és egy fiatal pár lépett be rajta. Hűvös levegő áradt be a nappaliba, végigcirógatta Hannah harisnyába bújtatott lábát. - Kicsit hideg van idekint - fonta össze magán fedetlen karját, miután kiléptek az erkélyre. Pillantása az odabent összegyűlt tömegre vándorolt, megfordult a fejében, talán vissza kellene mennie a kabátjáért. Az ízletes rumpuncs nem fogja túl sokáig melegíteni

belülről. A következő pillanatban azonban a férfi lovagiassága hihetetlen meglepetésként érte. Levette kabátját és szó nélkül a lány hátára terítette. Gyengéd, forró érintése, visszafogott udvariassága jóleső érzéssel töltötte el a Hannah-t. – Nem szeretném, hogy megfázz.

– Köszönöm, de jól bírom a hideget.

– Akkor is aggódok...

– Nem sokáig maradunk – suttogta Hannah, és mintha csak megerősítést várt volna, tekintete a férfiba mélyedt. Azelőtt még sohasem találkoztak egymással, mégis mintha valami önkéntelenül is vonzotta volna hozzá. Egy biztos pontot jelentett a zajos tömegben. Az idegen eközben kezét nadrágja zsebébe csúsztatta, és mély, ígész pillantást küldött Hannah felé. Mintha neki is ugyanez járt volna a fejében. Mintha a gondolait akarta volna kitalálni, a lelkét megfejtetni a tekintete tükrén át.

– Miért akartál velem beszélni?

– Csak láttam, hogy nem érzed jól magad bent, és ezen egyáltalán nem segít az alkohol.

– Csak a puncsból ittam – biggyesztette le az ajkát. Hirtelen elvörösödött. Nem akart magyarázkodni, viszont azt sem szeretne volna, ha a másik azt hiszi, túl gyakran iszik.

– Margaret kotyvalékainak fele alkoholt tartalmaz, nem tudtad?

– Honnan ismered őt?

– Ő a nagynéném.

– Ó!

– Akit, ha jól látom, te nagyon is kedvelsz – mosolyodott el. – Meg tudom érteni, nagyon közvetlen, életvidám, bár kissé zúró személyiség – tette hozzá. Hannah figyelmét azonban abban a pillanatban csak az ajkai mellett megbúvó mosoly kötötte le. Bármennyire is hűvösnek akarta tettetni magát a másik, sugárzott belőle a jóindulat és a figyelmesség. Talán rosszul ítélte meg őt, amikor a bejáratnál találkoztak.

– Hatalmas szíve van, nagyon gondoskodó...

– Talán túlságosan is az.

– Néha jólesik, ha valaki odafigyel az emberre, főleg így Karácsony előtt. Tudod, hány ember tölti egyedül az ünnepeket? – sóhajtott fel szomorkásan.

– Neked is hatalmas szíved lehet – jegyezte meg melegséggel a hangjában, mire Hannah halkán felnevetett, majd tagadóan megrázta a fejét.

– Nem hinném. Nincsenek túl sokan benne. De Margaretnek nem akartam nemet mondani.

– Vigyázz, mert még végül úgy érzi, az egész életedbe beleszólhat, és folyton a kártyákat hívja majd segítségül.

– Ő, az a világért sem hiányozna. Nyugalmas, zökkenőmentes életem van. Miért is kívánnám ezt megváltoztatni? – forgatta meg szemét.

– Mint ahogyan én se! De, ha nem fogadom el a meghívását, akkor hetekig hallgathattam volna, milyen jó alkalmat szalasztottam el az ismerkedésre – rázta meg tüntetőleg a fejét. Látszott, hogy egyre jobban fázik, mégsem mozdult Hannah mellől.

– Pontosan ezért jöttem el én is! – ragyogott fel a lány arca. – Azt ígérte bemutat valakinek, de a legszívesebben hazafutnék – vallotta be. Észre sem

vette, mennyire könnyen tárulkozott ki az idegen előtt.

- Akkor mire várunk? Menjünk be, vedd fel a kabátod és hazaviszlek!

- Tényleg megtennéd?

- Nem kell mindent megtenned azért, hogy mások elfogadjanak és szeressenek. Ha kényelmetlenül érzed magad...

- Amióta ideértem, most érzem magam a legjobban - pillantott fel bizonytalanul a férfira, majd kezét nyújtotta felé. - Hannah vagyok - mutatkozott be. Nem sokkal később a másik meleg tenyerébe simultak ujjai, és egy sosem érzett kellemes megnyugvás áradt szét a testében. Ott vibrált benne egy kis izgalom. A várakozásé, valami új megismeréséé. De a nyugalom, a megérkezés érzése sokkal erősebb volt bármelyiknél. Közben a hó észrevétlenül kezdett el újra, csendben szállingózni. Megtapadt az erkély barnára festett korlátján, és a férfi fekete szövetkabátján is ott csillogtak az apró, huncut hópelyhek.

- David.

Percek múltán kéz a kézben sétáltak be újra a többiek közé. Hannah vállán még mindig ott pihent a kabát. Orcái kipirultak a hidegtől, tekintete ragyogott, ez azonban már egyáltalán nem a téli időjárásnak volt köszönhető. David jelenléte, közelsége megnyugtatta. Mintha a mellette álló férfi igazán megértette volna. Tekintetében ugyanazt a kételkedést érte tetten, mint a sajátjában is felfedezett. *Biztosan jó helyen van?* Bár jó helyen kellett, hogy legyen. Pont a megfelelő helyen, hiszen ott volt David, és valamiféleképp egymásra találtak.

- Akkor bemegyek és megkeresem a kabátom - intett kezével a lakás túlsó végében lévő kis szoba felé, amikor a férfi különös pillantást vetett rá. Aztán a következő pillanatban maga felé fordította, tenyerét Hannah vállán nyugtatta, és mintha mondani akart volna valamit. Nehezére eshetett megszólalni, mert egy kis ideig bizonytalanul fel-lesimított a kabát érdes felületén.

- Ne haragudj meg rám - szólalt meg később rekedtes hangon, és mielőtt még a lány felocsúdhatott volna, ajkát Hannah szájára nyomta. Hannah önkéntelenül is lehunyta a szemét. Érezte, ahogy összerándul a gyomra, majd azt követően kellemes bizsergés áradt szét a testében. Karját kinyújtotta, ujjaival megkapaszkodott David testében. Érezni akarta, hogy ez valóban megtörténik, és nem csak álmodja a csókot. David amilyen váratlanul hajolt hozzá, olyan hamar engedte is el és húzódott hátra. Hannah szempillája megrembent, elgyengülve nézett a férfi arcába. Fel sem fogta a szavait, csak miután Margaret megjelent mellettük, jött rá, miért is kért előre bocsánatot tőle a férfi.

- Édesem! - Margaret olyan csodálkozó arccal tekintett rájuk, mintha egy karácsonyi csoda szemtanúja lett volna. Hannah-t váratlanul megkönnyebbülés fogta el. Egy csipetnyi bosszúságot vagy aggodalmat sem fedezett fel a nő tekintetében. - Nem is sejtettem volna, hogy épp ti találtok majd egymásra. És mágikus módon, pont a fagyöngy alatt! - csapta össze tenyereit. Hannah a magasba emelte tekintetét. A növény kis csokorba szedett, zöldellő ágai pont a fejük felett nyúltak szerteszéjjel.

- Tökéletes egybeesés - karolta magához a férfi oldalról.

- Eszembe sem jutott volna, hogy pont Lexingtonnal találod majd meg a közös nevezőt - nézett Margaret hol egyikükre, hol másikukra, mire a lány

szeme csodálkozva elkerekedett. David halkan felsóhajtott.

- Elnézést. Illett volna a teljes nevemen bemutatkoznom, David William Lexington.

Hannah ajkai elé kapta a tenyerét előbb még meglepetésében, majd később amiatt, hogy a torkát csiklandozó nevetést elfojtsa. A férfi felvonta a szemöldökét, aztán a nagynénjére nézett, választ remélve Hannah viselkedésére. A lány fültől fülig érő mosollyal az arcán szólalt meg később.

- De akkor mégis hogy hívják a macskát?

Pár nappal később ugyanolyan nagy pelyhekben esett a hó. Hannah sietve hagyta el irodáját. Otthonában már a feldíszített karácsonyfa várta, és szívét kellemes melegség öntötte el. Daviddal az első találkozásuk óta csak szorosabb lett a kapcsolatuk. Elárulta a lánynak, nem is akart részt venni az összejövetelen, és épp egy barátjával beszélt volna meg egy kibúvót telefonon, amikor Hannah váratlanul megjelent. És többé nem tudta levenni a szemét róla. Amikor egyedül találta a konyhában, valamilyen indokkal meg akarta szólítani, és minden együtt töltött perccel csak erősödött benne az érzés, hogy közük van egymáshoz. Vajon hányszor történik ilyen az ember életében? És Hannah később hálát adott az égnek, hogy David nem adta fel, és végig a nyomában maradt. Így egyikük sem érezte olyan elveszettnek magát aznap este.

Figyelte, ahogy az autók egymást követik az utcán, nem egy tetejére hatalmas fenyőfát kötöttek, ami arra várt, hogy a család az otthonukba érve a szoba közepére tehesse és talpig feldíszíthesse. Kivilágított, karácsonyi díszben pompázó kirakatokra figyelt fel a túloldalon. Holnap végre Karácsony este. Szüntelenül havazott, néha enyhe szellőkések kavarták fel a hófehér pelyhek sodrát. Hannah megborzongott, ám a csodálatos látvány mozdulatlaná tette, odaszögezte az utca közepére. Valahonnan egy karácsonyi dallam kúszott a fülébe.

- Elnézést, hogy késtem. Remélem nem vártál rám túl sokat - jelent meg hirtelen mellette David. Hannah arca azonnal felragyogott.

- Egyáltalán nem - rázta meg a fejét, így kötött sapkája nagy, fehér bojtja ide-oda mozgott a feje tetején. David mosolyogva nyúlt felé, és kissé lejjebb húzta a lány fején.

- Tetszik ez a sapka rajtad! Úgy nézel ki, mint egy kis manó - hajolt hozzá közelebb, majd egy könnyed, forró csókot nyomott a lány ajkára. Hannah halkan felnevetett, és a férfiből karolt.

- A manók szoktak segíteni a Mikulásnak, tudtad?

- Most, hogy jobban megnézhlek magamnak, valóban hasonlítasz egy manóra! Alacsony termet, pisze orr, kipirult arc, és ez a nagy bojt a fejed tetején - lökte meg karjával a lány vállát, mire Hannah felnevetett.

- Vigyázz! Mert, ha sokáig piszkálódsz, még virgácsot leszel kénytelen találni a fa alatt, ahelyett, amit szeretnél.

- Tökéletesen megelégednék egy nagy, bojtos sapkájú manóval - fűzte össze séta közben ujjait. Hannah szíve hatalmasat dobbant. *Ez lenne a régóta vágyott boldogság? Tényleg ennyire egyszerű lenne?* - Ha egy kívánságod lehetne, mi lenne az? - jutott el hozzá David hangja.

- Ne töltsen egyedül az ünnepeket - suttogta, közben tekintete a vastag hótakaróval borított utcát kémlelte. Sokan csomagokkal a kezükben siettek el mellettük. Egy középkorú házaspár bevásárló szatyrokat cipelt, de a hó

miatt nehezen tudtak haladni, mert a nő cipőjének magas sarka állandóan a vastag hórétegbe süppedt. Hannah elmosolyodott és szavak nélkül felpillantott az égbe. Szempilláján megtapadtak a pelyhek, arcát csípte a hideg, mégsem tudta visszafogni mosolyát. David szorosan tartotta kezét a kezében. Végre valakihez tartozott.

Érezte, ez a Karácsony sokkal szebb lesz, mint az összes többi eddig az életében.

Olvasd el a folytatást is!

Mégis Szilveszterkor kezdődött